

îmbrăca în Hristos, umblând întru înnoirea vieții (vezi Romani 6, 4).

Lumina adevărului și curăția sfințeniei și a despătimirii sunt cele două laturi ale schimbării noastre la față lăuntrică.

Nu o putem împlini singuri nici pe una, nici pe cealaltă. De aceea ni s-a făgăduit și ni se dă harul Dumnezeieștilor și Sfințelor Taine. Scânteia lui este pusă prin Sfântul Botez. Focul lui este hrănit toată viața prin Sfânta Pocăință și Împărtășanie, iar de întetșit este întetșit prin împărtășirea de toate rânduielile rugătoare și sfințitoare ale Bisericii, fiind de trebuință credința și faptele cele bune. Atunci când scânteia, căzând într-o materie care se aprinde cu ușurință, este întetșită de către vânt, ea se preface grabnic în flacără. Și în noi, atunci când scânteia harului, pe care am primit-o la botez și este nutrită prin pocăință și Împărtășanie, este întetșită prin ostenele în cucernicie și în bine, ea luminează nu numai înlăuntrul nostru, ci și în afară.

„Foc, zice Domnul, am venit să aprind pe pământ, și cât aș dori să se aprindă cât mai curând!”

Acest foc este focul harului Atotsfântului Duh, Care S-a pogorât în chipul limbilor de foc și aprinde foc duhovnicesc în inimile celor ce Îl primesc. Voi știți că așa este. Și să aveți râvnă pentru păstrarea și întetșirea acestui foc. Când în om este acest foc, nici o osteneală nu este grea și totul se face lesne. El aduce pace, curăție și putere, și este același lucru ca aripile la păsări. Cu aripile sale, pasărea se înalță în văzduh, iar în noi focul haric ne smulge de la cele pământești la cele de Sus, și nu numai cu gândul, ci și cu lucrul ne înalță la desăvârșirea dumnezeiască. Focul, topind minereul impur, extrage din el metalul nobil în stare pură: așa și focul Duhului curățe firea noastră, cea necurată. Mai mult: el se unește cu noi. Metalul nobil, introdus în cupru, îi adaugă acestuia din urmă sunetul său, foarte curat și foarte plăcut: așa și harul, unindu-se cu duhul nostru, îi împărtășește curăția sa cea dumnezeiască, atât conștientizată lăuntric, cât și vădită în afară.

Iată mijlocul de a ne schimba la față!

Să ne însușim dogmele credinței și să hrănim cu ele mintea noastră; să dezrădăcinăm patimile și să înrădăcinăm dispozițiile cele bune, iar în primul rând să întetșim în noi harul prin mijloacele harice care sunt cuprin-

se în Biserică. Așa va vedea și așa se va schimba la față omul nostru lăuntric, tainic. Acesta va fi Ioan al nostru – haric, Iacov – drept, Petru – râvnitor în credință. Așa se împlinesc în noi legea și prorocii – Moisi și Ilie! Iar sfârșitul care este? Acela despre care Îi vorbeau ei Domnului: a intra în slavă după ce vom fi suferit și pățimit în ostenele de a plăcea lui Dumnezeu, înainte de a-și lua zborul în văzduh, fluturii cei frumoși sunt închiși în crisalide urâte la înfățișare: și omul nostru lăuntric, atunci când lucrează așa cum îi arată Dumnezeu, se pârguiește în pofida învelișului grosolan al trupului și a exteriorului lipsit de strălucire. Când va veni sorocul, el va lepăda trupul cel gros, se va rupe din legăturile dinafară, în care îl ține curgerea vieții acesteia, și își va lua zborul în Sus – către Dumnezeu, în ceata îngerilor și a sfinților, ca să petreacă acolo de-a pururea, într-o veselie și bucurie, până la învierea cea de obște, când va începe deplina fericire fără sfârșit.

Domnul să vă ajute să fiți în așa fel, încât schimbându-vă la față aici să vă învredniciți a intra în slava Lui în veacul ce va să fie. Amin!

(Sf. Teofan Zăvorâtul, Predici)